

בענין: הקובלנה נגד ד"ר דורפמן גנדי

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז – 1976

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות הגיש ביום 17.7.08 קובלנה נגד ד"ר גנדי דורפמן (להלן הנקבל). בקובלנה יוחסה לו עבירת משמעת המוגדרת בסעיף 41 (5) לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז – 1976 (להלן הפקודה) ולפיה מי שהורשע בבית משפט בעבירה שאיננה עבירה על סעיף מסעיפי הפקודה, אשם גם בעבירת משמעת.

העבירה בה הורשע הנקבל היא עבירה לפי סעיף 368 (א) 380 + 382 (4) ו-192 לחוק העונשין תשל"ז.

בית המשפט הרשיע את הנקבל בעבירות אלו במסגרת עיסקת טעון. התשתית העובדתית העומדת בבסיס אישומים אלו היא איומים, אלימות ותקיפה והכל כלפי אשתו וילדיו של הנקבל.

בית המשפט השלום בת"א, שדן בהליך האמור החליט שהנקבל בצע אמנם את המעשים שיוחסו לו, ואולם סבר שאין להרשיעו נוכח הנסיבות שיפורטו להלן. ערכאת הערעור שדנה בערעור המדינה על ההחלטה האמורה של ביהמ"ש, קיבלה את הערעור, הרשיעה את הנקבל בעבירות האמורות וחייבה אותו בתשלום פצוי בסך 3,000 ₪.

עם הגשת הקובלנה מינה שר הבריאות ועדה לפי סעיף 44 לפקודה, על מנת שהיא תשמע את שיש לנקבל לאמר, תרכיז את החומר כולו, ותמליץ בפני שר הבריאות איך לנהוג.

בפני הועדה הודה הנקבל באישומים המשמעתיים, ובעקבות כך המלצת הועדה היא למצוא אותו אשם במה שיוחס לו בקובלנה.

הדיון בפני הועדה התרכז איפוא בתגובה המשמעתית ההולמת עליה ראוי להמליץ. מדיוני הועדה עולה כי מדובר ברופא ילדים, יוצא ברית המועצות לשעבר, שעבד בתור שכזה כ-25 שנה ויצא לגמלאות.

עוד בהיותו במרכז הקליטה ניחתה עליו מהלומה כשאשתו הראשונה נפטרה, והוא נותר במקום חדש וזר לו עם שני ילדים. המכה הנפשית היתה קשה עד כדי נסיון אובדני. האישה נשוא ההליכים הפליליים והמשמעתיים היא אשתו השניה. היחסים ביניהם היו בעייתיים גם בשל האילוף אליו נקלע הנקבל כשהעביר חלק ניכר מרכושו לאותה אישה כשהוא משאיר עצמו כמעט בחוסר כל.

בעבודתו זכה הנקבל, לפי נתונים שהובאו לוועדה, להערכה ולחיבה הן מצד המטופלים, הן מצד הצוות הרפואי. הוא זכה בעקבות כך למחמאות רבות שמצאו בטוי גם במכתבים ממטופלים גם מצד הממונים עליו.

בימ"ש השלום התרשם אל נכון מכל אלו, כשהחליט שלא להרשיעו. ערכאת הערעור התערבה אמנם בהחלטה זו, ואולם סרבה לגזור עליו עונש אותו ביקשה המדינה, כנראה מאותם סיבות.

למקרא דו"ח הוועדה שהוגש ביום 22.3.2010 לשר הבריאות ברוך שגם הוועדה התרשמה מכלל הנסיבות באופן דומה.

המדינה הדגישה את החומרה, עליה אין חולק, של מעשי הנקבל שהשתרעו על פני תקופה, והנגועים בכל הנגעים המאפיינים אלימות בתוך המשפחה.

בבואה להמליץ על התגובה הראויה הביאה הוועדה בחשבון את הגורמים הבאים (בלשונה שלה):

א. "הזמן שחלף מאז ארעו הארועים, שבגינם הוגשה הקובלנה, שבמהלכן עמד הנקבל לדין פלילי על מעשיו.

ב. העובדה שהנקבל פנה מיוזמתו, לקבלת טפול במרכז למניעת אלימות ואת העולה מחוות דעת המטפלים במרכז, כי הנקבל לקח אחריות למעשיו, פעל במסגרת הטיפול מתוך מוטיבציה גבוהה, סיים את הטיפול בהצלחה ושב לנהל שגרת חיים תקינה ושלוה.

ג. אף שכאמור לא מדובר בארוע אחד, אלא במעשים שבוצעו במהלך כשנתיים וחצי, מדובר בתקופה שבה נקלע הנקבל למצוקה ומעשיו בתקופה זו, עומדים בניגוד לאופיו ונוהגו של הנקבל ככלל כלפי מטופלים, בני משפחתם ועמיתיו לעבודה, כפי שעולה מחומר הראיות. בהקשר זה, ראוי לציין, שחלק ממכתבי התודה לנקבל על יחסו למטופלים, ניתנו עוד לפני שנת 2003 ובלא קשר להליך הפלילי או המשמעתי ומרביתם של המסמכים האחרים, המתייחסים לנוהגו של הנקבל במסגרת עבודתו, לרבות מכתבו של ד"ר ויסבורד, נכתבו בקשר לפרישת הנקבל לגמלאות. אף שכאמור, הבאנו את אלה במסגרת שיקולינו, אנו מוצאים לנכון לציין, כי התקשנו ליישב בין התמונה העולה מחומר הראיות בדבר נהגו של הנקבל כלפי הורים וילדים במסגרת עבודתו, לבי האלימות שבה נקט כלפי בת זוגו ובעיקר כלפי ילדיה, בביתו.

ד. נסיבות חייו הקשות של הנקבל, גילו המתקדם והעובדה שהוא פרש לאחרונה לגמלאות, לאחר שנות עבודה רבות, במהלכן זכה להערכה רבה, הן על עבודתו המקצועית והמסורה, הן על יחסו למטופליו והן על יחסיו עם עמיתיו לעבודה."

בכל הנסיבות כפי שתוארו לעיל חמליצה הועדה להלן זפק בשיגור התראה לנקבל. המלצת הועדה
נראית לי ראויה בנסיבות מקרה זה ואני מאמץ אותו ומשגר לנקבל התראה.

אני עושה כן לאחר שסמכויות שר הבריאות בנושאי זענישה המשמעתית הואצלו אלי.

20.6.10

ניתן היום

נשיא (בדימוס) וול ביהמ"ס המחוזי בירושלים